

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Antichristo Disputatio

Heerbrand, Jakob
Gerlach, Stephan

Tvbingæ

VD16 H 955

Præfatio. Iacobvs Heerbrandvs D. Pio Lectori S.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36556

Prefatio.

IACOBVS HEER:

BRANDVS D. PIO

Lectori S.

Mirantur, Lector Christiane, Pontificis Romani Patroni, nec mirantur solum, sed vehementissimè hanc ob causam in nos inuehuntur: quòd què ipsi caput Ecclesie vniuersalis agnoscunt, cuius pedes exosculantur, cuius decreta omnia, qualiacumq; illa sint, tanquam à numine coelesti profecta oracula, adorant, cui deniq; potestatem omnem in coelo, terra, & inferno tribuunt: Nos Antichristum, & bestiam illam quam Apostolus in Apocalypsi vidit, cum qua Reges & Principes mundi scortantur, filium perditum, hominemq; peccati, dicere & proclamare non vereamur.

Sed miramur & nos vicissim, & quidem non immerito, istorum cæcitatem & stuporem: quòd in tanta verbi Dei luce, iam passim Dei beneficio sparsa, ea non videant, aut si cæci adeò sunt, non palpent etiam, quæ omnes, pueri quoq; ex Sacrae Scripturae lectione, in qua graphicè adeò, suis descriptus est coloribus Antichristus, vt penicillo pictor nullus, quantumuis ingeniosus & artificiosus, vident: Romanum Pontificem, illum ipsum esse, qui per Spiritum sanctum in ea est depictus, Antichristum. Quod presenti hac Disputatione, Deo benè nos iuuante, omnium spectandum oculis subiiciemus.

A ij Hæc

Prefatio.

Hæc tacite apud animum meum diligentius perpendens: in mentem mihi venit historię populi Israelitici, quæ in Ægypto cum Pharaone indurato contigit. Qui cum contra ius & æquitatem, illum in seruitutem rede gisset durissimam, tristissimamq̃, oneribus premens intolerabilibus, crudelissimè affligens, semen illorum perdens, excindere illud, funditusq̃ populū Dei omnibus modis delere conabatur tyrannus. Cumq̃ Dominus missis Mose & Aharone, dimissionem vrgeret populi: quanta omnino potuit, vi se opposuit maxima ille: Iehouah Deum Israelis nouum illum, se ignorare, nec imperata etiam facturum est professus. Sicut nec vllis, quantumuis illustribus & stupēdis miraculis permoueri se passus est. Quin imò, quò plura maioraq̃ edebantur miracula: eò magis ille excæcatus est & induratus, noctuarum instar, & lippientium: qui quò clariores sunt & splendidiore Solis radij, eò magis excæcantur. Quod iusto Domini factum est iudicio: vt qui bona gratia, iussa capessere nollet, pœnas sentiret omnis generis, corporis, fortunarum, animæ perpetuas easdemq̃ in hac quoq̃ vita tristissimas, cordis nempe cæcitatem, & indurationem, quæ longè omnium sunt maximæ, eòq̃ grauiore, quò minus sentiuntur, vnde nec Medicina quæritur.

Hinc ne toties quidem ictus piscator stultus, sapere voluit, aut potuit etiam: populum dimissum persequens, inq̃ seruitutem pristinam retrahere volens: donec aquis maris rubri, cum omni suo exercitu submersus, periret perpetuum. Hoc enim quærebat Pharaos.

An

An verò non planè idem fit cum Romanis Pontificibus: qui vniuersalis Ecclesiæ Dei gubernacula, non diuinitus (vt turpissimè vociferantur) per Petrum (qui nunquam hoc habuit, nec sibi arrogauit vnquam) sed vi, fraude, dolo, nequitia, tyrannide crudelissima, multa sanguinis Christiani profusione, innumerisq; cædibus (quod fide dignè, ipsorumq; met testantur historiæ) Monarchiam Ecclesiasticam, & Iurisdictionem super vniuersam Christi Ecclesiam affectarunt, inuaserunt, tandemq; obtinuerunt.

Rerum potitj, postea non modò variarum traditionum oneribus, plusquam seruilibus Ecclesiam oppresserunt, singulis Pontificibus aliquid de suo ingenio excogitantibus & assuentibus: vt earum tandem multitudine Ecclesia, non secus ac olim mundus aquarum diluuiò, obruta sit: non fortunas tantùm & facultates orbis Christiani, sed & sanguinem Christianorum innocentem exhauserunt, quos partim persecutione sua, partim bellis non necessarijs, ac mera, Diabolicaq; ambitione moti susceperunt, laniens miserrimæ, omnia in Europa, Germania præcipuè & Italia perturbantes, seditionibus concitatis, obijcientes (Non secus ac Pharaon profluentem abijciens, & submergens Israelitarum infantes, vt populum Dei excinderet) sed & corrupta doctrina cœlesti, Sacramentisq; diuinitus institutis, erroribus turpissimis, Idolomaniaq; horrenda & multiplici, myriades animarum Antichristus Rom. cateruatim plurimas secum in barathrum inferni abduxit: In templo Dei sedens,

A ij scq;

Prefatio.

sepe ut Deum ostentans. Et tamen in his omnibus maximisque malis, nemo ausus fuit illi dicere, qui facis? tyrannide eius publice obtinente. Quod tempus fuit irae Dei longè horribilissimæ.

Cum igitur in hunc creuisset tyrannis Pontificis (quæ opinione tum, ex inueterata consuetudine maior fuit) modum immodicum, planeque intolerabilem, & duplicarentur lateres Ægypti: ibi Deus Opus Max. ex alto res Ecclesiæ suæ turbatas & miserè respiciens: Moysen misit & Aaronem, qui detestati Antichristo, eam in libertatem vendicarent Christianam. Cæterum Pharaon iste, populum Dei nequam ex seruitute illa traditionum humanarum liberum vult dimittere, Deum Patrum suorum ignorans, vocem eius sonantem, & verbum audire renouit, sed magis magisque induratur à Deo huius mundi, ne illucescat illi veritas & gloria Euangelij Christi: fortiterque cum suis squamis, quantisque potest viribus se illi opponit, vi, tyrannide, persecutioneque priorum, regnum suum Antichristianum defendit verbis & factis, orationibus, disputationibus, concionibus, libris quoque à suis satellitibus editis, quibus magnatum inflammant animos, ut in misericordiam Christi confessores sauiant. Sicut nuper Friburgi Brisgoiæ vehemensissima contra me, qui auctoritatem nec læsi, nec noui, nec quidem nomen eius ante hac nominari vnquam audiui, est edita Oratio (cuius colores & ornamenta detrahere, argumenta eius non de proponere, & hac Disputatione refutare visum est) de Antichristo inscripta, in qua non me solum, sed

æteru

æterna memoria dignum, deq̄ Ecclesia Iesu Christi optimè meritum virum Dei D. D. Martinum Lutherū miserrimè Rhetorculus exagitat. Et quidem quoad stylū & phrasin, latinitatē redolet; cæterum quod ad rē ipsam, partim inepta & insulsa, partim impijssima & falsissima, quæ omnibus sunt notissima, facilè quod demonstrabimus nō solū in dubiū vocans, sed contra totius Ecclesiæ superiorū tēporū, ante annos 250. Et quid dico annos 250? Imò ante annos 500. consensum, sententiam, & decretū: negans, Romanos Pontifices, Antichristum esse illum, de quo Spiritus sanctus iam olim in scriptura sacra est vaticinatus, Quæ nos hac Disputatione, pro confirmatione eorum, quæ in Compendio Theologiæ (vnde Orator iste grauis occasionem sumpsit, contra nos detonandi) à nobis sunt proposita; omnia & singula in Romano Pontifice, eiusq̄ regno impleta, optimèq̄ per omnia respondere docebimus, ita vt dubitationi amplius nullus relinquatur locus. Solidis etiā & firmis refutantes argumentis, quæcunque satellites isti Antichristi, pro defensione pessimæ suæ causæ contrā afferunt.

Cū igitur Bestia illa doctrinam verbi Dei sinceram corruperit, Sacramenta diuinitus instituta mutilet, pedibꝫque conculcet, cultus de suo ingenio confinxerit propemodum innumeros, Idolomaniam in Ecclesiam Christi horrendam & multiplicem (de qua nuper peculiari hoc titulo edita Disputatione, egimus) inuexerit, tyrannide & persecutione inaudita crudelissimāq̄,
in pios

Praefatio.

in pios Christi, verbiq; eius Confessores fauierit
haectenus sine fine: Admoniti voce caelesti, recte
fecimus Idola fugientes, & de Babylone, Aegyptia-
coq; egredientes Pharaone, Romano Antichristo-
ne plagarum eius in inferno, participes efficiamur.
Nec iugo seruitutis excusso, eidem iterum subijcie-
mur: sed in libertate, in quam per Seruatorem no-
strum Christum sumus vendicati, Deo propicio sta-
bimus, fortiter & viriliter singuli soli, & cum alijs
pro aris & ciuitate Domini Dei nostri pugnabimus.
Quem precor, vt Satanam sub pedibus nostris con-
culcet velociter, & illustri suo aduentu destruat An-
tichristum, nosq; ex omni malo eripiat & li-
beret, Amen. Vale optimè mi Lector.

Tubingæ, Martij 14. An-
no 1579.

DISPV.